

Bemærkninger til forslaget

Vi har i Danmark en trivial verdensrekord i skatte-tryk. De fleste civiliserede lande har efterhånden fundet ud af, at der er en øvre grænse for skatter, som ikke skal overskrides.

I årevis har der været udfoldet en mageløs kreativitet i forsøget på at finde nye metoder til at skrue skatten i vejret, samtidig med at man hensynsfuldt har fundet det nødvendigt at camouflere den reelle stigning. De seneste postuler om, at skatten er faldet, er ganske enkelt usande, dog skal der nok på grund af det udlagte røgslør være en del af befolkningen, som har ladet sig narre. Og det gør ikke sagen bedre. Skat er uetisk, og skjulte skattestigninger er det ikke mindre.

Den seneste årrække har fremvist en beskatning af snart sagt ethvert objekt, mennesker kommer i nærheden af. Således er der skat på de fleste handlinger, og i hvert fald er der skat på enhver målelig hændelse. Målelig er væsentlig i den her foreliggende sag. Der sker nemlig indberetninger og registreringer centralt af enhver ydelse, således at myndighederne ikke behøver at stille så mange spørgsmål til den enkelte skatteyder. Faktisk vil myndighederne ofte være bedre orienteret, end skatteyderen selv er det.

Selvangivelsen

Konsekvensen heraf har da heller ikke ladet vente på sig: Almindelige skatteydere (størstedelen af befolkningen) får en udfyldt selvangivelse tilsendt med posten til underskrift. En ren formalitet: Skriv under på den stiplede linje, og returner til afsender!

Forslagsstillerne er ikke i tvivl om, at der er mange skatteydere, som efter modtagelsen af denne blanket sidder en rum tid og stirrer imponeret på dette opbud af indsamlet viden, hvorefter de resigneret ryster på hovedet, fatter pennen, og så skriver de under i tiltro til, at oplysninger, som kommer fra en så kompetent myndighed, må være fyldestgørende. Der foreligger ingen oplysninger om, hvor mange skatteydere der på denne måde kommer til at snyde sig selv. Og i sagens natur modtages ethvert bidrag med glæde, så disse skatteydere skal ikke regne med, at deres fejltagelse giver anledning til kommentarer fra skattevæsenet. Dette kan vi være ret sikre på, idet der fra skatte-myndighedernes side netop ikke er grund til at un-

derkaste selvangivelser, som blot returneres uden ændringer, nogen nærmere granskning.

Andre skatteydere er klar over, at de med blanketten i hånden stadig har en vis indflydelse på den endelige afgørelse, og vover at fylde felter ud med egen pen. Der bør ikke herske tvivl om, at det i de fleste tilfælde sker med den yderste anspændelse, idet fejl jo vil blive opdaget, og efterfølgende vil der være ubehagelige forklaringer at fremlægge og komplicerede sager at udrede. Derfor er der ganske mange almindelige skatteydere, som allerede på dette stadium må alliere sig med specialister inden for denne disciplin. Alt dette er imidlertid til ingen nytte: Thi vi er født syndige og i det højeste væsens øjne er alle vi skatteydere en bande snydere, som det gælder om at afsløre og bringe frem i lyset.

Det er ganske enkelt ikke rigtigt, når skatteministeren i sit svar på spørgsmål 247 den 26. september 1996 (Skatteudvalget 1995-96, alm. del, bilag 637) påstår, at »Lønmodtagerbeskatningen i Danmark er i dag væsentlig enklere for skatteyderen, end den har været tidligere. . .«. En undersøgelse, Penge & Privatøkonomi publicerede i september, viste, at de lokale skattemyndigheder har et dårligt kendskab til skattereglerne og derfor ofte afviser fuldt lovlige fradrag. I over halvdelen af tilfældene var skattemyndighedernes rådgivning om fradrag direkte fejlagtig. Dette fører til, at mange slet ikke får de fradrag, de er berettigede til. En del af problematikken er naturligvis, at de ansatte ikke er ajour med skattereglerne, som regner ned over den ganske befolkning.

»Kun et meget lille mindretal af skatteborgerne har den færdighed at kunne beregne deres egen skat. Og det er urimeligt. I betragtning af hvor stort et indgreb i borgernes økonomi skatten er, skylder samfundet borgeren et nemmere skatteberegningssystem.« Siger skattechef Svend Erik Nielsen i Berlingske Tidende den 11. september 1996. Der er ganske enkelt ikke belæg for skatteministerens påstand. Tværtimod er det vildledelse med de fortrykte selvangivelser. Derved bibringes skatteyderen et falsk indtryk af, at der ikke er grund til uro.

En anden årsag skal findes i skattemyndighedernes afskrækkelsesteori. »Skræm borgerne« var titlen på en artikel i Børsen den 4. oktober 1996. Lektor Mi-